

ΡΟΣΣΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΤΟΥ ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΤΣΕΧΟΦ

ΟΙ ΞΕΝΟΙ

ΤΗΝ κεντρική πλατεία, μπρός στο σιδηροδρομικό σταθμό της κομποπόλεως, ένα ζευγάρι νεονύμφων έκανε τον περιπάτο του. Έκείνος είχε περάσει το μπράτσο του στη μέση της, κι εκείνη πάλι άκουμπουσε τρυφερά έπάνω του και έτσι ήταν ευτυχισμένοι. Τό φεγγάρι τους έστραβοκόκκιζε, ανάμεσα απ' τα σύννεφα και έπειτα κρυβόταν μέσα σ' αυτά, ίσως από φθόνο, ίσως από μελαγχολία, βλέποντας πως ήταν πολύ νόστονο και μάταιο, να ζή αυτό μόνο κι έρημο, χωρίς κανένα σύντροφο στη ζωή του.

Η άερόσφαιρα ήταν βαριά, φορτωμένη απ' το άρωμα πού άφηναν οι κρίνοι και η πασαλιές. Απ' τó άπέναντι μέρος της σιδηροδρομικής γραμμής κελαδοσε ένας κούκος.

— Τι ώρασι πού είνε εδώ! Έλεγε εκείνη. Νομίζε κανείς πως όλα αυτά άποτελούν ένα όνειρο. Κότταζε τι ώρασι πού είνε, εκεί κάτω, το μικρό δασύλλο! Τι χαριτωμένη πού είνε οι τηλεγραφικοί στύλοι καθώς στέκονται όρθιοι, βουβού κι άκίνητοι! Δίνουν ζωή σ' όλη την γύρω έξοχή, Σάστσια, και φαίνονται σάν να μάς λένε πως πέρα μακριά, υπάρχει πολιτισμός και άνθρωποι πολιτισμένοι. Δέν νομίζε, αγαπούλα μου, αλήθεια, ότι ή έλαφρά αυτή αύρα φέρνει σ' αυτά μας τόν θόρυβο κάποιου τρέινου, πού φθάνει; — Ναι... Άλλό πώς τρέχουν τα χέρια σου, αγαπημένη μου... Φαίνεσαι ταγαμένη σάν νάχης όγος, Βάρια.

- Δέν πιστεύω;
— Και τι φαι μάς έχουν αρτείδε γι' άπόψε;
— Λαχανόσουπα και κοτόπουλο.

Γιά μάς τους δυό ένα κοτόπουλο είνε άρκετό. "Έπειτα γιά σένα έφεραν απ' την πολιτεία σαρδέλλες και χαριόφι...

"Εκείνη τή στιγμή, τό φεγγάρι κρύφτηκε πίσω απ' τα σύννεφα. Η ευτυχία των ανθρώπων, ή ευδαιμονία των δυό εκείνων έροστευμένω, τó θύμιζε τή μοναξιά του και τό έρημικό του κρεβάτι, εκεί πέρα, πίσω απ' τα δάση και τις κοιλάδες...

— Τι χαρά! φώναζε άξαφνα ζωηρά ή Βάρια. Έρχεται τό τρέινο! Νάτο!...

Τρία τεράστια πύρινα μάτια παρουσιάστηκαν πέρα στόν δρόμονα. Ο σταθμάχος βγήκε έξω απ' τό κτίριο του σταθμού. Έδώ κι' εκεί δίπλα στις σιδηροδρομικές γραμμές, έλαμψαν τα φώτα των σημάτων.

— Πάμε να ιδούμε τό τρέινο, κι' από κει πηγαινουμε στό σπίτι μας, είνε ό Σάστσια μ' ένα χαμογερό. Τι θαυμάσια πού αισθάνομαι τόν έαυτό μου, Βάρια, όταν βρίσκομαι κοντά σου, πρόσθεσε τρυφερά, σκυβοντας προς τό μέρος της γυναίκας του. Τόσο θαυμάσια πού μου φαίνεται, σάν να μην είνε αλήθεια, σάν να όνειρεύομαι...

"Ετσι σφιχαγκαλιασμένοι προχώρησαν προς τόν σταθμό. Τό μαύρο θηρίο μέ τα πύρινα μάτια λυότασε την ταχτητά του, πλησιάζοντας προς τό σταθμό κι' έπειτα σταμάτησε άπότομα.

Απ' τα μισοφωτισμένα παραθύρια των βαγονιών μέ τα θολά τζάμια, έπρόβαλαν τότε μισοκοιμένες ψυχογονιές, καπέλλα άνδρικά και γυναικεία, πλάτες και γακαδάς πανωφοριών.

Οι δυό νεόπαντροι, πάντοτε σφιχαγκαλιασμένοι, περιεργάζονταν τους ταξειδιώτες.

Ξαπνικά, μέσ' από να βαγών, άκούσθηκαν ζωηρές χαρούμενες κραυγές: — 'Α, ά! ή Βάρια και ό άνδρας της ήρθαν να μάς προύπαντήσουν. Νάτοι! Βερνέκη! Βερνέκη! Έδώ είμαστε!...

Χρυσά βραχιόλια, σκουλαρίκια και δαχτυλίδια; Τό έπιχειρήμα ήταν άκαταμάχητο και τέλος, ύστερα από πολλές παρακλήσεις των δημογρόνων, ό καπετάν πασάς συμφώνησε να τού πάλει τα μισά απ' δσα ζήτησε. Καταγανακτισμένοι οι Χιώτες έκαναν συνέλευση και άποφάσαν να μην επιτρέψουν στό έξης τις γυναίκες τους να φορούν πολύτιμα κοσμήματα. Κατώρθωσαν μέλιτσα ώστε να έπιβάλει και άφορισμό ή Έκκλησία γιά τις παραβιάσεις. Ούτε όμος ή άπειλές και ή συνελυσεις των άνδρων, ούτε οι τρομοεοί κεραυνού τού άφορισμού κατώρθωσαν τίποτε. Η Χιώτισσες έξακολουθούσαν να φορούν τα κόσμημάτα τους.

Τότε οι Χιώτες κατέφταν στόν Πατριάρχη. Κι' ό Πατριάρχης έδωκε ρητή άπαγόρευση σχετικώς. Η άπαγόρευση αυτή είνε άφορμή να κληρονομήσουν ή Χιώτισσες τα κοσμημάτα τους. Δέν τα φορούσαν πάλιν ούτε σε γάμους ούτε σε πανηγύρια. Μά τι σημαίνει; Είχαν ένα άλλο στολίδι ή φημιγόμενες νησιώτισσες. Τήν όμορφιά τους! Στολίδι πού κανείς δέν μπορούσε να τούς τό άπαγορεύσει. Στολίδι άτίμητο. Στολίδι πού τις έκανε ξακουστές σ' όλο τόν κόσμο...

Τι φορική επιδρομή, Θεέ μου!...

Ο άνθρωπος πού μιλούσε έτσι, ήταν ένας άνδρας ψηλός και χονδρός, μέ φουσκωμένα μάγουλα και δυή καλσαφά, μέ δυό φουντωτές άστρες φοβορίτες.

Έν τώ μεταξύ απ' τό ίδιο βαγόνι κατέβηκαν δυό κορίτσια, τα όποια οίχθηκαν στό λαμό της Βάρια. Πίσω απ' τα κορίτσια έμφανίσθηκαν μία γυναίκα κοντοχονδρη, ένας κύριος, ό κύριος εκείνος πού είχε φωνάζε πίσω απ' τό παράθυρο τού βαγονιού, πίσω απ' αυτόν δυό νέοι μέ στολές μαθητών τού γυμνασίου, φορτωμένοι μέ βελιές και πίσω απ' τους φορτωμένους μαθητές τού γυμνασίου, ή γκυβερνάντα των κοριτσιών και άκόμη πίσω απ' τήν γκυβερνάντα, ή γαριά!...

— Νά 'μαστε! Έπί τέλος, έφθάσαμε! φώναζε χαρούμενος πάντα ό ψηλός χονδρός κύριος. Έδώ παιδιά, εδώ κορίτσια, εδώ γαριά. Προχώρησε προς τους δυό νεόπαντρους και, ενώ έσφιγγε μέ διαχτυλικότητα τό χέρι τού Σάστσια, είνε μέ τόν ίδιο πάντα τόνο:

— Θά έλεγε κανείς πως μάς περιμένα με άγωνία! Θά είχατε θυμώσει πειά μέ τόν γέρο θείο σας (έννοοις τόν έαυτό του) πού δέν έρχόταν να σάς ιδή. Τι χαρά, τι χαρά!

Πήρε μιά άνάσσα κι' έπειτα γυρίζοντας προς τα μέλη της οικογενείας του, ξαναφώναζε μέ τόνο τρυφερής προστάξης:

— Αί, παιδιά! Κόλα, Κόστια, Νίνα, Φίφα... παιδιά! Άγκαλιάστε λοιπόν τόν ξάδερφό σας τόν Σάστσια, άγκαλιάστε τον, φιλήστε τον! Είμαστε όλοι δικοί σου, πρόσθεσε άποτεινόμενος στόν Σάστσια, είμαστε δικοί σου μέ τους προγόνους και τούς άπογόνους μας, δικοί σου γιά άρκετές μέρες. Θά χορτάσης τή συντροφιά μας. 'Α! Και να σού τό πό άπό τώρα. Μαζύ μέ τήν έθιμοτυπία. Δέν θέλουμε κομπλιμένα...

Οι δυό νεόπαντροι έβριναν άφονοι. Καθώς κύτταζαν τό θείο μέ όλα εκείνα τα αναριθμητα μέλη της οικογενείας του, τους είνε πιασίοι, τρεμύλια, μιά τρεμύλια δυνατή κι' άπειρίγηλη, πού τους έκοβε τήν λαλιά.

Μιά δυσάρεστη εικόνα πέρασε απ' τό μυαλό τού Σάστσια. Έβλεπε τή δύσκολη θέσι στην όποία θά βρισκόταν αυτός και ή γυναίκα του μέ τους ξένους των. Έπρεπε να τους παραχωρήσουν τα τρία δωμάτια απ' τα όποια άπέτελει ή κατοικία τους, μέ όλα τους τα έξορηματα, κρεβάτια, καναπέδες, μαξιλάρια, σκεπάσματα και άκόμη να τους προσφέρουν τό χαριόφι, τις σαρδέλλες, τό κοτόπουλο και τή λαχανόσουπα, τα όποια όστόσο μόλις έφθαναν γιά να χορτάσει αυτός κι' ή γυναίκα του. Έβλεπε άκόμη τή θεία να ξεφωνίζει απ' τό πρωί ως τό βράδυ τις συνειθισμένες της λεγευμιάδες, τα βασάνια της, τα παράτονα έναντίον του συζύγου της, πού την κατηγορούσε επί άνικανότητας, να άναφέρει διαρκώς μέ ύπερηφάνεια τήν άριστοκρατική καταγωγή της και να τονίζει κάθε λόγο και λιγάκι ότι αυτή κατάγεται απ' τήν οικογένεια τών βαρώνων Φίντινις. Έβλεπε άκόμη τήν γαριά, πού θά ήταν ύποχρεωμένος να της κρατάει συντροφιά και τέλος τόν γέρο θείο, ό όποιος θά τόν ξεφρόλιανε μέ τις φωνές του!

Όλα αυτά τα είνε σέ μού σημάδια όπτασία ό Σάστσια και τό πρόσωπό του έσκυθόρασε και πήρε μιά έκφρασι σκληρή. Τι θά τους έκανε λοιπόν όλους αυτός! Τι φορική επιδρομή, Θεέ μου!...

Γύρισε προς τήν νεαρή γυναίκα του, την κύτταξε μέ ύφος δυσάρεστημένο και μονορούσιος σφίγγοντας τα δόντια του:

— Όλοι αυτοί ήρθαν γιά σένα. Αυτοί είνε οι Ξένοι σου πού να τους πάρη ό διάβολος, να τους πάρη!...

— Όχι, όχι, αυτοί ήρθαν γιά σένα! άποκρίθηκε ή Βάρια κατακτρινη, μέ τό ίδιο ύφος.

— Κάθε άλλο! Ηρθαν γιά σένα!

— Γιά σένα σου λέω! έπανέλιξε έντονα ή Βάρια μέ άστραπές στά μάτια.

— Όχι, αγαπητή μου φίλη, Ηρθαν γιά σένα. Είνε συγγενείς σου! Είνε δικοί σου φιλοξενούμενοι!

— Εκείνη τή στιγμή άκούσθηκε έντονη και χαρούμενη πάντοτε ή φωνή τού θείου.

— Λοιπόν Βερνέκη, Σάστσια! Τι καθόσαστε και κρυφομύλατε έκει. Άφήστε τα γλυκομύληματα. Τα λέτε και άλλη ώρα...

Ο Σάστσια γύρισε τό πρόσωπό του και μ' ένα βεβιασμένο χαμόγελο τούς είνε: — Σάς παρακαλώ, σάς παρακαλώ...

Τό φεγγάρι ξαναβάρηκε πάλι, άνάμεσα στα σύννεφα, μέ ύφος όμοιο στο χαμόγελο πειά. Τώρα φαίνονται χαρούμενο κι' ευτυχισμένο, χωρίς φθόνο. Ηταν εύχαριστημένο γιατί άυτό δέν είχε συγγενείς...

Ο Σάστσια γύρισε τό πρόσωπό του γιά να μην ιδούν οι Ξένοι του τή έκφρασι της φύσκας και της άπελιτύσε πού τόν είνε καταλάβει κι' έπανέλαβε ψιθυριστά:

— Σάς παρακαλώ, αγαπητοί συγγενείς. Όρτίστε! Περάστε...